

Drahé rodiny, milí rodičia, starí rodičia, milé deti, drahí bratia a sestry!

Veľmi sa teším, že sme dnes tu, na Bobrovskej kalvárii, spolu. Už samotné motto tejto púte je krásne a veľmi jednoduché: „**Aby rodina bola spolu.**“ Keď sa na vás pozerám, vidím deti, rodičov, starých rodičov, možno aj celé tri generácie jednej rodiny. A práve dnešné evanjelium nám ponúka nádherný obraz rodiny. Je tam loďka, sú v nej učeníci, okolo nich je noc, fúka vietor, dvíhajú sa vlny a oni sa snažia dostať na druhý breh. Keď nad tým premýšľam, možno rodina niekedy vyzerá presne takto. Všetci sme v jednej loďke, každý je trochu iný, každý niečo prežíva, niekedy je pokojné more a inokedy poriadne fúka. A uprostred toho všetkého prichádza Ježiš. Z dnešného evanjelia by som preto chcel, aby sme si odniesli iba tri jednoduché slová. Také jednoduché, aby si ich zapamätali aj naše deti: **OČI, ÚSTA a RUKA.**

Začnime očami. V evanjeliu sa deje niečo neuveriteľné. Peter vystúpi z loďky a začne kráčať po vode. Deti, kto z vás už skúšal chodiť po vode? Ak niekto áno, dúfam, že mal aspoň nafukovačku. A kto to ešte neskúšal, prosím vás, dnes popoludní to radšej neskúšajte! Peter však naozaj kráča. Kráča preto, lebo Pána Ježiša počuva aj voda. A zaujímavé je, že problém sa nezačne vo chvíli, keď vystúpi z loďky. Problém sa začne až vtedy, keď si začne viac všímať vietor než Ježiša. Voda bola mokrá aj predtým, vietor fúkal aj predtým, vlny boli okolo neho aj predtým. Zmenilo sa však to, **kam sa Peter pozerá.** Kým sa pozerá na Ježiša, išiel. Keď sa jeho pozornosť presunula na vietor a jeho strach sa stal väčším ako jeho dôvera, začal sa topiť.

A toto veľmi dobre poznáme aj z našich rodín. Koľko „vetra“ dokáže niekedy fúkať okolo nás! Rodičia premýšľajú, čo bude s deťmi, či sa im bude dariť, či si nájdu správnu cestu. Niekedy prídu starosti v práci, únava, nedorozumenia, obavy o budúcnosť. Deti majú svoj strach, mladí svoje otázky, starí rodičia svoje bolesti a obavy. A Ježiš nám dnes nesľubuje, že ak budeme veriaci, vietor prestane fúkať. Nesľubuje nám rodinu bez problémov. Hovorí nám však niečo oveľa dôležitejšie: **Nedovoľ, aby ti vietor zakryl Ježiša.** Preto prvé slovo dnešnej homílie je **OČI. Oči uprené na Ježiša.** Rodina nepotrebuje byť dokonalá. Potrebuje vedieť, kam sa pozeráť, keď prídu ťažké chvíle.

A teraz prichádza druhé slovo: **ÚSTA.** Peter sa začne topiť. V tej chvíli už nemá čas rozmýšľať nad krásnou a dlhou modlitbou. Nemá čas zostavovať správne formulácie. Povie iba tri slová: **„Pane, zachráň ma!“** Možno je to jedna z najkratších modlitieb v celom evanjeliu, ale zároveň jedna z najúprimnejších. Keď sa človek topí, nepotrebuje veľa slov. Potrebuje vedieť, koho zavolať. A myslím si, že aj toto veľmi dobre poznajú naše rodiny. Keď doma všetko funguje, deti poslúchajú na prvé slovo, rodičia si dokonale rozumejú, všetci sú pripravení načas a v nedeľu pokojne odchádzajú na svätú omšu, vtedy máme dostatok času na dlhé modlitby. Len neviem, koľko takýchto rodín dnes prišlo do Bobrova. Keď je však päť minút pred odchodom, jedno dieťa nevie nájsť topánku, druhé práve oznámi, že nikam nejde, niekto ešte niečo zabudol a všetci už mali byť dávno v aute, vtedy človek veľmi rýchlo pochopí hodnotu Petrovej modlitby: **„Pane, zachráň ma!“**

Za tým úsmevom je však niečo veľmi vážne a krásne. Naučme naše deti, že sa môžu obrátiť na Ježiša jednoduchými slovami. Nemusia vždy vedieť krásne formulácie. Keď sa bojíš, povedz: „Ježišu, zostaň so mnou.“ Keď nevieš, čo máš urobiť: „Pane, pomôž mi.“ Keď si nahnevaný: „Ježišu, daj mi pokoj.“ A to isté platí pre nás dospelých. Koľkokrát rodič nevie, ako pomôcť svojmu dieťaťu. Koľkokrát manželia nevedia, ako vyriešiť problém. Koľkokrát sa ocitneme pred situáciou, ktorú jednoducho nemáme vo svojich rukách. Práve vtedy môže byť krátka modlitba tou najväčšou modlitbou: „**Pane, zachráň nás. Pane, zostaň s našou rodinou.**“ Preto po očiach prichádzajú **ÚSTA – ústa, ktoré sa vedia modliť.**

A teraz prichádza tretie slovo, ktoré mám na dnešnom evanjeliu možno najradšej: **RUKA.** Evanjelista Matúš napísal jednu nádhernú vetu: „**Ježiš hneď vystrel ruku a zachytil ho.**“ Všimnime si to slovo: **hneď**. Peter práve zlyhal. Pochyboval. Začal sa topiť. A Ježiš mu nepovie: „Peter, teraz si sa nepozeral na mňa, tak si chvíľu zaplávaj.“ Nečaká, kým si Peter pomoc zaslúži. Nezačne mu vysvetľovať, čo urobil zle. Najskôr vystiera ruku a zachraňuje ho. Až potom s ním hovorí. **Najskôr ruka, potom poučenie.** Myslím si, že toto je veľmi dôležité aj pre naše rodiny. Niekedy máme totiž opačné poradie. Keď niekto urobí chybu, najskôr mu vysvetlíme všetko, čo pokazil. Ježiš nám dnes ukazuje inú cestu: keď sa niekto topí, najskôr mu podaj ruku.

Deti, ukážte mi teraz všetci svoju ruku! Pozrite sa na ňu. Túto ruku vám Pán Boh nedal iba na držanie mobilu. Dal vám ju aj preto, aby ste ňou niekoho pohladili, niekomu

pomohli, niekoho zdvihli a niekoho zachytili, keď padá. A to platí nielen pre deti. Možno práve toto je jedna z najkrajších definícií rodiny: **rodina je miesto, kde človek nájde vystretú ruku, keď sa začína topiť**. Keď sa dieťa topí vo svojich problémoch, potrebuje ruku mamy a otca. Keď je mama unavená, potrebuje ruku svojho manžela a svojich detí. Keď otec prežíva starosti, potrebuje cítiť, že na ne nie je sám. Keď starí rodičia už nevládzu tak ako kedysi, potrebujú naše ruky. A keď sa niekto z našej rodiny vzdiali, urobí chybu alebo sa dokonca vzdiali od Boha, nepotrebuje predovšetkým prst, ktorý naňho ukazuje. Potrebuje **ruku, ktorá sa k nemu natiahne**.

A tak, milé deti, skúsme si to ešte raz zopakovať. Máme tri slová. **OČI – na Ježiša. ÚSTA – k modlitbe. RUKA – pre druhého**. Myslím si, že práve tieto tri jednoduché slová nám dnes veľmi pekne vysvetľujú aj motto našej púte: **„Aby rodina bola spolu.“** Rodina zostáva spolu nie preto, že v nej nikdy nefúka vietor. Nie preto, že rodičia nikdy neurobia chybu, deti vždy poslúchajú a všetci majú na všetko rovnaký názor. Taká rodina asi nejestvuje. Rodina zostáva spolu vtedy, keď uprostred vetra vie, kam sa pozeráť, koho volať a komu podať ruku.

Drahé rodiny, možno niektorí z vás dnes prišli na túto púť s veľkou radosťou a možno niektorí nesiete vo svojej rodinnej lodke aj niečo ťažké, o čom ostatní ani nevedia. Dnešné evanjelium nám nehovorí, že veriaci človek nikdy nezažije búrku. Hovorí nám niečo krajšie: **Ježiš nás v búrke nenechá samých**. On neostal na brehu a nepozoroval učeníkov z diaľky. Prišiel k nim práve vtedy,

keď zápasili s vetrom. A keď Peter volal, Ježiš bol tak blízko, že stačilo vystierať ruku.

Preto si dnes z Bobrova odnesme tri jednoduché veci. Keď príde vietor, **oči na Ježiša**. Keď nebudeme vedieť, čo ďalej, **ústa k modlitbe**. A keď uvidíme, že sa niekto vedľa nás začína topiť, **ruku k nemu**. Pretože rodina nie je miesto, kde sa nikto nikdy nepotápa. **Rodina je miesto, kde sa nenecháme navzájom utopiť**.

A prosme dnes Pána Ježiša, aby vstúpil do každej našej rodinnej loďky. Nech nám dá oči, ktoré ho nestratia z dohľadu, ústa, ktoré ho dokážu zavolať, a ruky, ktoré sa budú vedieť natiahnuť k druhému. A nech nám dá tú milosť, po ktorej túžime aj touto dnešnou púťou: **aby rodina bola spolu – spolu medzi sebou a spolu s Ježišom. Amen.**